

ger, hvad Grunden paa det Sted vilde have kostet, saa vil man kunne komme til en nogenlunde grundet Anskuelse om, hvad Bagerrettighedens Værdi her i Kjøbenhavn ialmindelighed taget nu kan antages at være. Men jeg troer, at der er endnu en anden Maade, hvorpaa man kan komme til et lignende Resultat, at den almindelige Bagerrettighed her i Byen ikke kan have en Værdi af 2000 Rbd. Der gives nemlig en Opgjørelse af Bagermesternes Fortjeneste her i Staden, en Opgjørelse, som har fundet Sted i Mæret 1837, og jeg troer, at man i nærværende Forhold ligesaa godt kan gaae noget videre tilbage i Tiden, som holde sig til de nærværende Omstændigheder; thi allerede den lange Tid, som er forløben siden 1841, og hvori de factiske Forhold omtrent ere blevne uforandrede, allerede denne lange Tid har været en Bestanddeel af den Godtgjørelse, som tilstaaes Bagerne for den Forandring, som nu tilsigtes at indføres. Altsaa i 1837 anstillede man en Beregning over Bagerens Fortjeneste her i Byen, som imidlertid saaldt meget forskjellig ud; der er saaledes en Beregning af Laugets Oidemand, der anslog deres aarlige Indtagter til 700 Rbd., medens der er en anden Beregning af Agent Busch, der gaaer ud paa at Indtagten er over 1900 Rbd. Men der er imidlertid eet Punkt, hvori disse Beregninger stemme aldeles overeens, nemlig at de opgive Leien for et Bageri her i Byen til at være en aarlig Betaling af 1000 Rbd. I denne Leie indeholdes nu Godtgjørelse, baade for Bygningen og tillige for Bagerrettigheden, og jeg troer altsaa, at, naar man sammenligner den Leie, som ellers bliver svaret her i Byen af lignende Leiligheder og drager den fra de 1000 Rbd. aarlig Leie, da vil det, der bliver tilbage, være den aarlige Værdi af Bagerrettigheden her i Byen, hvorefter Capitalværdien vil kunne beregnes. Hvis man altsaa vil gaae ind paa disse Beregninger, som forøvrigt ere overmaade vanskelige, saa kunde man vel sige: den Erstatning, som saaledes burde gives i denne Sag, den burde man see at bevirke, at Communen udbetalte med en Sum een Gang for Alle, hvilken da kunde fordeles mellem Bagerne; men selv om man vilde gaae denne Vej, kunde man dog ikke

komme til det Resultat, at den maatte fordeles mellem Bagerne efter deres Antal; thi Rettigheden er af forskjellig Betydning for enhver enkelt Eiendom. Den maatte altsaa fordeles mellem Bagerne efter det Næringsbrug, som de hidtil have havt, men dette vil være vanskeligt; thi det er meget uvist at sige, om den Forandring, der skal ske ved den nye Lov om 10 Aar, om den vil træffe de daværende Næringsbrugere i det Omfang, hvori de nu eksistere. Jeg troer derfor, at det er meget simplere at overlade til vedkommende Næringsbrugere selv ved den store Fordeel, som Næringsbruget vil byde dem under den fortsatte Opretholdelse af de nuværende Forhold; at overlade til dem selv, siger jeg, i Lovet af 10 Aar at opsamle den Erstatning, som de ere istand til Enhver for sig at drage af denne vedværende Beskyttelse for dem; thi da vil Erstatningen netop blive tilsvarende til den Næringsbrug, som Enhver af dem har, og som der altsaa er Sandsynlighed for han vilde have bibeholdt, hvis Forandringen ikke var indtraadt. Det er denne Vej, som man har foresøgt at gaae i Udkastet, og jeg troer ikke, at der kan gjøres anden Indvending derimod, end at man kan sige, at Bagerneeringen allerede for Tiden ikke affaster nogen Fordeel, som er væsentlig forskjellig fra den Fordeel, som andre Næringsbrug affaste, og at det altsaa er en daarlig Erstatning at opretholde dette Forhold i 10 Aar. Men forholder det sig saa, at Bagerneeringen paa Grund af den Beskyttelse, som den har ved det indskrænkede Antal Bagergaarde, ikke affaster større Fordeel end andre Næringsbrug, da kan den jo heller ikke gjøre Fordring paa en særlig Erstatning for den Rettighed, som den nu er i Besiddelse af, men som saaledes indrømmes ikke at være nogen Fordeel. Imidlertid troer jeg, at de hidtil bestaaende Forhold have været til Gunst for Bagerne, og at de vilde tabe, naar Forandringen strax indtraadte, medens de efter min Overbevisning paa ingen Maade ville tabe, naar det nærværende Lovudkast udfommer. Jeg troer, at det vilde gaae netop saaledes, som da Rescriptet af 1841 var udfømt, idet da Bagergaardene snarere vare i Stigen end i Falden. Saaledes, naar det bliver til Lov, som